

PADIŞAHIN DOĞANI

Eski zamanlarda bir padişahın eğitilmiş bir doğanı vardı. Doğan, av zamanı küçük av hayvanlarını yakalayıp padişaha getirir, görevini bitirdikten sonra gelip padişahın koluna konardı. Bir gün ne olduysa olmuş, doğan kaçmış, padişahın koluna geri dönmemişti. Ortadan kaybolan doğanı her yerde arıyorlar, bir türlü bulamıyorlardı.

Padişahın avlandığı ormanın yakınlarında bir kulübe vardı. Kulübenin önünde yaşlı bir kadın çocuklarına yemek pişirirken doğanı gördü. Doğan, yaşlı kadından kaçmadı. Kadın da onu yakalayıp ayaklarını bağladı. Doğanın kanatları kocaman, tırnakları upuzundu. Yaşlı kadın,

– Sana iyi bakmamışlar. Bu yüzden tırnakların uzayıp tüylerin çoğalmış, diyerek doğanın kanatlarını kısaltıp tırnaklarını kesti.

Yaşlı kadın, tırnaksız ve kanatsız doğanın işe yaramayacağını bilmiyordu. Sonunda padişah ve adamları

doğanı tırnakları kesilmiş, kanatları kısaltılmış hâlde buldular.

Padişah,

– Vefasız davranıp efendisinden kaçanın hâli işte böyle olur, dedi.

Doğan ise padişahı kaçığına pişman olduğunu göstermek için kanadını ve gagasını padişahın koluna sürüyor, bu hareketiyle sanki özür dileyip şöyle diyordu:

– Bir daha benim değeri mi bilenleri terk etmeyeceğim!